

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 124/2024
29.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Иване Рађеновић, председника већа, Владиславе Милићевић и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Рудовић, адвокат из ..., против туженог „Миленијум осигурање“ а.д.о. Београд, кога заступа пуномоћник Катарина Питић Гашпаревић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1190/23 од 28.03.2023. године, у седници одржаној 29.04.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1190/23 од 28.03.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 275/20 од 17.10.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се поништи као незаконито решење туженог о отказу Уговора о раду бр. .../17 од 15.11.2017. године, којим је тужилји отказан Уговор о раду бр. ../14 закључен 25.11.2014. године, као и да се обавезе тужени да тужилју врати на рад у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом извршења. Ставом другим изреке, обавезана је тужилја да туженом накнади трошкове поступка у износу од 167.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1190/23 од 28.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилја је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је доставио одговор на ревизију тужиле, захтевајући накнаду трошкова поводом његовог састава.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. у вези са чланом 441. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Такође, другостепени суд није учинио битну повреду из члана 374. став 1. ЗПП с обзиром да је ценио све битне жалбене наводе тужиле и дао разлоге у образложењу оцене ових навода. Нема ни других битних повреда поступка које могу бити разлог за изјављивање ревизије према члану 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била запослена код туженог на неодређено време на радном месту стручног сарадника за ... у Сектору за ... (на основу Уговора о раду закљученог 25.11.2014. године, са пратећим анексом). Одлуком туженог о распореду радног времена од 17.10.2014. године, радно време је било фиксно од 8,00 до 16,00 часова. Одлуком генералног директора туженог од 31.10.2014. године о обавезном евидентирању присуства на раду свих запослених, предвиђена је обавеза евидентирања присуства на раду путем адекватне идентификационе картице, те да ће се свако непоштовање обавезе евиденције присуства на раду и злоупотреба картице сматрати повредом радне дисциплине, у ком случају тужени може запосленом отказати уговор о раду, о чему су сви запослени били обавештени. Одлуком Извршног одбора туженог о распореду радног времена од 31.10.2017. године (са применом од 01.11.2017. године) уведено је флексибилно радно време за запослене у централи туженог, који су у обавези да се пријаве на рад путем идентификационе картице у периоду од 8,00 до 8,30 часова и одјаве у периоду од 16,00 до 16,30 часова, с тим што не могу напустити радно место без испуњења норме од 8 часова дневно, нити пре 16,00 часова без обзира на време доласка на рад.

Према евиденцији присуства на раду (карнет) код туженог за септембар и октобар 2017. године, тужилца је само 27.09.2017. године испунила радну норму од 8 часова (у периоду од 8,00 до 16,00 часова), док су сви остали доласци на посао у наведеним месецима евидентирани са закашњењем, а од стране руководиоца евидентирано је и да је тужилца у спорном периоду користила у току дана више дневних пауза које нису адекватно евидентиране. Према евиденцији присуства на раду (карнет) код туженог за остале месеце, уочени су исти пропусти код тужиле током целе 2017. године и да од почетка 2017. године у сваком месецу има недовољан фонд сати рада.

Тужени је упозорио тужилцу да су се стекли услови за отказ уговора о раду (упозорење од 08.11.2017. године), с позивом на Одлуку генералног директора туженог о обавези евидентирања присуства на раду запослених од 31.10.2014. године и евиденције присуства на раду (карнет) код туженог за октобар и новембар 2017. годину, да је утврђено да је тужилца за септембар и октобар 2017. године само 27.09.2017. године испунила радну норму од 8 часова, а да су сви остали доласци на

рад у том периоду евидентирани са закашњењем, као и да је користила у току дана више дневних пауза које није адекватно евидентирала, те да је од стране непосредних руководиоца упозорена и на пропусте и повреду радне обавезе који се тичу неажурног и неблаговременог извршавања радних обавеза одговарања на понуде за закључење уговора о осигурању, непоступања по пристиглим захтевима из филијала, нејављања на телефон и неодговарања на пристиглу електронску пошту, на који начин је учинила повреде из члана 87. тачке 1., 7. и 14. и члана 88. тачке 9., 10. и 12. Правилника о раду туженог. У писменом изјашњењу од 14.11.2017. године, тужила је правдала кашњења извођењем грађевинских радова на Бранковом мосту који је незаобилазна траса њеног доласка на посао, а такође је указала да је са посла одлазила после 16,00 часова, осим четири дана у септембру и три дана у октобру 2017. године за које се редовно јавила надређеном, због болести, а потом и смрти ужег члана породице, као и да упозорење има формалних недостатака јер није конкретизована повреда радне обавезе.

Решењем туженог од 15.11.2017. године тужили је отказан уговор о раду са пратећим анексом (са одређењем да јој престаје радни однос са даном доношења овог решења), с позивом на члан 179. ставови 2. и 3. Закона о раду због повреде радне обавезе из члана 87. тачке 1., 7. и 14. и члана 88. тачке 9., 10. и 12. Правилника о раду туженог. Ово стога што је била обавезна да обавља послове свог радног места у просторијама туженог у Дирекцији у Београду у периоду од 8,00 до 16,00 часова, а да је потписивањем уговора о раду потврдила да је упозната са одредбама Правилника о раду туженог, да је увидом у евиденцију присуства на раду (карнет) за септембар и октобар 2017. године утврђено да је само 27.09.2017. године испунила радну норму од 8 часова (у периоду од 8,00 до 16,00 часова), док су сви остали доласци на посао у наведеним месецима евидентирани са закашњењем, као и да је од стране руководиоца евидентирано да је у спорном периоду користила у току дана више дневних пауза које нису адекватно евидентирани, да је додатним увидом у карнет (а након изјашњења тужиле на упозорење) утврђено да су исти пропусти уочени током целе 2017. године и да од почетка 2017. године у сваком месецу има недовољан фонд сати рада, што представља битан пропуст и кршења радне дисциплине.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев, с позивом на одредбе члана 179. став 2. тачке 1. и 5. и става 3. тачка 8. и члана 180. Закона о раду у вези са одредбама чланова 87. и 88. Правилника о раду туженог, сматрајући да је тужили основано и законито отказан уговор о раду због повреде радне дисциплине јер постоји идентитет између писаног упозорења и решења о отказу у погледу овог отказног разлога, због чега је одбио тужбени захтев тужиле за поништај решења отказа уговора о раду и за њено враћање на рад.

Другостепени суд је одбио као неосновану жалбу тужиле и потврдио првостепену пресуду, прихватајући разлоге које је првостепени суд дао за своју одлуку.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 179. став 2. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05...13/17-УС), прописано је, између осталог, да послодавац може запосленом да

откаже уговор о раду ако својом кривицом учини повреду радне обавезе и то: 1) ако несавесно или немарно извршава радне обавезе; 2) ако злоупотреби положај или прекорачи овлашћења и 5) ако учини другу повреду радне обавезе утврђене општим актом, односно уговором о раду. Одредбом става 3. тачка 8. истог члана, прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно као је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

Правилником о раду туженог, чланом 87. као повреда радне обавезе прописано је: несавесно или немарно извршавање радне обавезе (тачка 1.), нетачно евидентирање и приказивање резултата рада и радног времена (тачка 7.) и непоступање у складу са општим актима, одлукама и процедурама послодавца (тачка 14.). Члана 88. као повреда радне дисциплине прописано је: непоштовање радне дисциплине прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца (тачка 9.), кашњење на рад у току једног месеца више од пет пута (тачка 10.) и напуштање радног места пре истека радног времена без знања и одобрења непосредног руководиоца (тачка 12.).

Чињенично је утврђено да у периоду током септембра и октобра 2017. године, тужилца поступала супротно одлуци туженог Одлуком туженог о распореду радног времена од 17.10.2014. године, којом је уведено фиксно радно време од 8,00 до 16,00 часова и одлуци туженог од 31.10.2014. године о обавезном евидентирању присуства на раду свих запослених путем адекватне идентификационе картице, с обзиром да није евидентирала електронским путем паузе у току радног времена, а имала је кашњења сваки дан у доласку на посао (осим 27.09.2017. године).

Имајући у виду наведено, по оцени Врховног суда, правилан је закључак нижестепених судова да су се у радњама тужилце стекла обележја повреде радне дисциплине из члана 88. Правилника о раду туженог и то: непоштовање радне дисциплине прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца (тачка 9.), кашњење на рад у току једног месеца више од пет пута (тачка 10.) и напуштање радног места пре истека радног времена без знања и одобрења непосредног руководиоца (тачка 12.). и тиме услови за отказ уговора о раду због непоштовања радне дисциплине прописане актом послодавца, односно таквог понашање због којег не може да настави рад код послодавца из члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05 ... 75/14). Разлози на које се тужилца позвала у изјашењу на упозорење (радови на мосту, гужва у саобраћају и др.) не ослобађају тужилцу од одговорности за непоштовање радне дисциплине која јој је стављена на терет (које се понављало више пута), јер запослени мора да се прилагоди околностима повећане гужве и отежаног кретања у саобраћају и да, поред тога, долази на посао и испуњава радну норму од 8 часова дневно.

Стога је предметним решењем туженог од 15.11.2017. године тужилци законито престао радни однос. Пре отказа уговора о раду, супротно наводима ревизије, тужени је тужилцу писаним путем упозорио на постојање разлога за отказ, у складу са обавезом из члана 180. Закона о раду. Како је тужилци законито престао радни однос, то нема основа да буде враћена на рад код туженог у смислу члана 191.истог закона. У ситуацији када је запосленом отказан уговор о раду због више повреда радних обавеза

и непоштовања радне дисциплине, за закључак о законитости отказног акта је довољно да постоје радње запосленог које образјују једну повреду радне обавезе или непоштовања радне дисциплине, што је управо овде случај.

Остале ревизијске наводе Врховни суд оцењује неоснованим, зато што се њима посредно указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што на основу члана 407. став 2. ЗПП није дозвољен ревизијски разлог.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1. и 154. ЗПП, имајући у виду исход спора.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Захтев туженог за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију одбијен је као неоснован јер нису били потребни за вођење ове парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП.

На основу члана 165. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Ивана Рађеновић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**